

דברי הכפר

בימי מלכות יוון הרשעה גזרו על ישראל,
שכל-מי שיש-לו בריח בתוך ביתו יחקוק
עליו "אין לי חלק ונחלה באלוהי ישראל";
מיד הלכו ישראל ועקרו בריחים שבבתיהם.
עוד גזרו, שכל-מי שיש-לו שור יכתוב על
קרנו: "אין לי חלק ונחלה באלוהי ישראל";
מיד הלכו ישראל ומכרו שוריהם.

א' > 20

מס. 797

א' בטבת תשמ"ב

17 בדצמבר 1982

כפר הנשיא

א ס ת ר ו י ט ה ס א י נ נ ה

עצובים ודואבים על מות אישה שקטה ואמיצה שידעה
לשמור על צלם אנוש אף ברגעים הקשים של מחלתה.

אנו משתתפים ביגונם ואבלם של ג'ים וילדיה קני,
אלק, ברוס, אבליק, יהודית, רודני, הנכדים וכל
בני המשפחה.

יהא זכרה ברוך.

((((2))))

מה שמע ?

"כל סוטה", שזכה להלכה פרסום בעיתונות הארצית בזמן האחרון, ו"דברי הכפר", שמסמל בשביל אנשי "כל סוטה" את החלק המרובע של קיבוצנו - כמו בני-זוג בנישואין - שנינו שילכים אחד לשני לטוב ולרע, אם רוצים או לא רוצים. חתמנו קבע, אבות ובנים, ואם אחד מרגיז את השני, או מקנא בשני לפעמים, אם אחד התפתח בצורה זו או אחרת וקשה לבן הזוג לקבל את זה - לא נורא. עובדים קשה כדי לקיים יחסים טובים כמו בכל חיי נישואים טו-בים ובדרך-כלל, עם סבלנות ואהבה, מצליחים.

אז אני ממשיך לכתוב בצורה שלי ב"דברי", כי פה אני מרגישה בבית, ואמשיך לקרוא בהנאה - כן, ובהבנה את "כל סוטה". מעניין אותי רק לדעת - מה זה חשוב, מי, כגתם ליה? יוקרה ? גיל (של שנים רבות, לא שמחה)? מהו המניע?

אז מה נשמע השבוע ?

קודם כל - חג-החנוכה. שמונה ימים של שירה, זלילה, אירועים ואור. כמו בכל חג, היו דברים יותר טובים, פחות טובים.

* אני, למשל, ממש נהנית, בלחד עם כעוד ארבעים חבר'ה מכל הגולים, מן הטיוול בעקבות טומי המכבי. אם הילת שואל אותי לפני-כן 'האם אתם רוצה לטייל במים עד הפופיק במשך שעות? - הילתי חושבת שהשתגעתי. אך כך עשינו רוב הזמן והיה פנטסטי!

* ערב חברתי חמוד בחצר-האוכל גרם לתוספת של לפחות שני קילו לכל אחד, הרבה צחוק והנאה.

* הבזאר של רג'י היה מוצלח, כרגיל, והערב (יום ג') נלך להתבונן בעתיקות שנמצאו בסביבה פלוס הפתעות שהבטיחו. (בינתיים ערב זה כבר החקיים, היה מעניין והמועדון היה מלא מפה לפה).

השבוע עוד לא נגמר - ויש לי סחרחורת !

נוסף לאירועי חנוכה מתקיימים שני סמינרים חשובים ומעניינים השבוע - אחד בקשר לענ-בני החבר המתבגר, והשני - סמינר בנים (אנשי "דברי" ואנשי "כל סוטה" ???)

לפני שאגמור לספר על שבוע של חנוכה, הילתי רוצה לציין את הקישוטים המקסימים של מעין - "מטבעות" מנחשת, יפים-יפים; וגם את הלוח המיוחד לאירועי החג, שרג'י פ. וידיון עיצבו ויעלי פרנק עזרה לבצע.

קצת באיחור - לארנה ב. שסיימה קורס קצינות (סעד תנאי-שירות), וכן לאורלי ארנולד שגמרה קורס מזורז ועכשיו היא אחות-קצינה - ברכותינו !

(המשך "מה נשמע" בע' 3.)

י מ י נ ל ש ו א י נ

י מ י ה ו ל ד ת

21.12. ג'יין ופרנק וטרמן

19.12. הרי בילגורי

אנול'ן והרולד ואלאך

20.12. ארזה נלצן

25.12. סוזן ומירון שוורץ

עזרא ניסני

21.12. מת' דיבון

ארז אפטרור

22.12. שולי מוריס

24.12. אמנון המאיר

דורם ואלאך

(המשך - "מה נשמע") ברגע האחרון - מ ז ל ט ו ב לאורית ואורי, לריני ולמיכאל ולכל המשפחה להולדת הבת-הנכדה מספר - מי יודע כמה... (כן ירבו!) סבתא רבתא ברמן - מזל טוב גם לך!

שמעתי שיש לנו נציג בקונגרס הציוני - ישראל אבידור. אני מקווה שיצא מן הישיבות בשלום ובלי פגע. האלימות הגיעה למקומות המוזרים והמכובדים ביותר. עצוב...

דרך צלחה לאילנה ג'קסון, שנסעה השבוע לשנת חופש. תכלי, אילנה, ולא אגוד טוב

מה שאני תמיד אומרת - "למצוא את עצמנו" לא קשור בכלל בגיאוגרפיה. סליחה, אמרתי שלא אגיד.

יש כינים (לשם שינוי), גם ראיתי דם, צפרדע, חושך ועוד כמה מכור. אז אל תיכנסו ללחץ!

המון מטפלות בהריון.

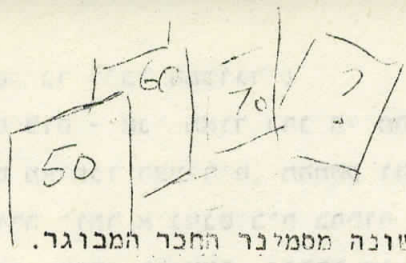
ביום ה' אמור להיות "ירב גבורת האשה" - ופה אני רוצה לציין שמיה סולומון הראתה "גבורת הילדה" כמוצא-שבת, כאשר באמצע ההצגה של כחית שיכולת (שהיתה במסגרת מסיבת חנוכה של בית-הספר המקומי ושהיתה מוצלחת מאוד), נדלק הזקן שלה העשוי צמר-גפן. היא פשוט משכה והורידה אותו ו ה מ ש י כ ה להציג! מיה, כל הכבוד! אני מקווה שכולנו למדנו לקח מהתקרית שנוגמרה כמעט בשלום (יש למיה כוונה קטנה), אבל זה היה יכול להיות רציני מאוד.

מהו החג הבא? ט"ו בשבט? אי-אפשר לטגן עצים, נכון? ראיתי מספיק מטוגנים

השבוע - עד לשנה הבאה!

שבת שלום!
עדנה

נ.ב. מקווים לקבל דיווחים על הסמינרים שהתקיימו השבוע. גרש' וג'נט ויתר המארגנים - שימו לב!

4.

ס מי נר לחבר המכיר

לאחר לילה ויום ברצוני לכתוב סיכום והתרשמות ראשונה מסמינר החבר המבוגר.

נוכחו 31 חברים: נטע אלמן, רחל אבידור, רוי אב, נורית אורן, גרש אפשטיין,

לילה בן-אבי, פאול בולגור, רוי בוסקילה, מוירא גלינברג, מריון גרשמן, לס גרשמן,

מיכל המאירי, מוטי המאיר, בוב הארט, יהודית ויטה, שמואל חצור, מרים כהן, הלן לוי,

בלנש לוי, ויטה מנשה גורסקי, רותי מרכס, דב מרכס, עפרה משיח, גילה מדר, יניטה ניצן,

שאו סמברג, ג'קי עמר, ג'נט פלימונט, שולמית פרג, ג'ין פלינקוס - ואני

אמש נשמעו דברי פתיחה מס. 3 מחבר הוועדה. וינט פרלמונט דיווחה על שיחות אישיות

שניהלה עם 15 חברים ותיקים בחודשים האחרונים. גרש סיפר על הצלפות והרגשות שלו לגבי

העתיד. כחבר מבוגר, ואני סיפרת למה אני משתתפת בוועדה ומה העניין שאני מוצאת בנושא

זה.

לאחר מכן התקיים דיון בקבוצות קטנות ורב-גיליות על התופעות החיוביות והשליליות

שאנו רואים בזיקנה בקיבוץ.

הבוקר, במסגרת דיון על נושא העבודה, סיפרו לנו החברים שכבר עובדים לפי דירוג-גיל:

(א) המכן הם עובדים, (ב) האם הם מרוצים בעבודתם, (ג) כיצד הם רואים את עבודתם בעתיד,

(ד) איך הם מקבלים את נושא דירוג הגיל. בשיחות בקבוצות הקטנות העלינו הצעות לגבי עבודה

לחבר המבוגר בעתיד. האם לשפר את תנאי העבודה הנוכחית ולהתאים אותם לחבר המבוגר, או

לפתח מעלים חדשים או עבודות חדשות.

בדיון על נושא החינוך עפרה הקריאה מאמר מקיבוץ אחר, בו מסופר ^{על} חוויה לא נעימה

שחברה מבוגרת התנסתה בה עם ילדי המושק. נשאלה השאלה, האם דבר דומה יכול לקרות בקיבוצנו

או האם היחס של הצעירים כאן לגבי 'זקנים' הוא בריא ויפה. מה אפשר לעשות כדי לחזק את

מודעות הילדים לנושא הזיקנה?

בעת התחלקנו לקבוצות לפי שכבות גיל, צעירים לחוד ו-2 קבוצות של מבוגרים לחוד.

כל קבוצה דנה ב-2 שאלות: (1) כיצד הצעירים יכולים לעזור לחבר המבוגר (2) כיצד המבוגרים

יכולים לעזור לצעירים. הועלו הרבה רעיונות מעניינים ונראה שהושקעה הרבה מחשבה בנושא.

הנה דיון כללי בנושא אחר-כן ונראה לי שלמדנו הרבה על חשיבות הדו-שיח בין השכבות.

לאחר הפסקת הצהריים התחלקנו לקבוצות פחות או יותר לפי בחירה. כל קבוצה קיבלה

נושא שבו הציעו כמה שיותר רעיונות:

(1) בריאות - כיצד לשמור על הבריאות וטיפול בקשיש החולה או המוגבל.

(2) שעות הפנאי

(3) המישוב - תכנון להתאמת התנאים הפיזיים במשק לחבר המבוגר.

(4) המרכז הציבורי - התוכניות לגבי שיפוע והרחבת המרכז לכלול בהן תנאים לחבר

המבוגר.

(המשך "סמינר..." בע' 5.)

בס' כוס - אני מאוד נהנתי מהסמינר, הרגשתי שלמדתי הרבה על הצטרפות של החברים הוותיקים מאיתנו הצעירים, מהמשק והוועדה. נראה שיהיה צורך לקיים דבר דומה בעתיד, בו נדון בצורה יותר אינטנסיבית בפתוח נושאים, ע"מ לגבש רעיונות מציאותיים לביצוע. אנו, חברי הוועדה, נפרסם דו"ח מפורט על הסמינר בעתיד הקרוב.

על ימי העיון "ל ק ר א ת ה ז י ק נ ה ב ו ע"

כל יום אני קמה בבוקר, ויום חדש פתוח לפני. כל יום, אם לאיר לי המזל, אלמד משהו חדש, והחיים שלי יתעשרו. ביום שלישי זכיתי ללמוד הרבה ורציתי שוב עד כמה החיים שלי עשירים - ועל כן אני רוצה להודות לעזרת ובמיוחד לגרשלי, ש"זם, הכין והגיש את יום העיון. הצטרפתי רק על דבר אחד - שהלדים שלי ושלנו לא זכו לדאות את כל האנשים היפים שישבו במעגל באותו יום.

ש ו ל מ י ת

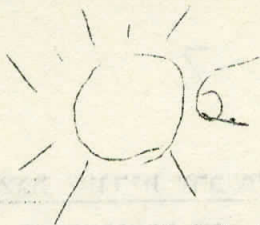
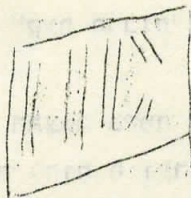
ג נ ב י ס ע ל י נ ו

החברה הקיבוצית תמיד מגיעה לכותרות העיתונים, הרדיו והטלוויזיה; ומה שנוכח לגבי התנועה כולה, נכון לגבי הקיבוץ הכודד. מה שקורה בתוך קיבוץ כודד כמו כפר הנשיא, אולי לא היה מעניין אף אחד, לולא הפרסומים שאיתנו, המתחרת "כל סומה" משיג עבורנו, בעזרתם הנדיבה של "הארץ" ו"מעריב". הגיע הזמן שגם עלון יוקרתי כמו "דבר הכפר", שיש לו תפוצה שבועית קבועה של 340 עותקים, יפנה זרקור חושף לפינות האפלות של הקיבוץ. לאו נלך תחילה? למרכולית.

המרכולית היא אחד השירותים הקטנים שעושים את נבדחתה במסירות ובנאמנות. אבל יש דאגה ולא מעט רוגז בלככות החברות שמחלות את המרכולית. הסיבה: יש גלילות, גונבים דברים שונים - שמפו מיוחד, שני עטל כסף, שאף אחד מצוות המרכולית לא זוכרת שהיא מכרה אותם. ויש ממתיקים חצי אכולים שהגנבים המתחשבים השאירו לחברות המרכולית.

לא נעים. מתנדבם? אולפניסטים? לא, אומיות החברות, החשודים הם חברי משק ובני משק. עד כאן סיפור המרכולית העצוב. ומכאן תגובתי: בעיני לגנוב זה דבר שפל ולא משנה אם זה נעשה בתוך ביתו של הגונב או בחנות גדולה כעיר אירופאית. יש כאן הפרת אימון, יש ניצול תמימות, יש זלזול בריקמה העדינה של יחסים הוגנים ופתוחים, שהם אכן-פינה לקיומו של הקיבוץ. ומי שידע על מעשיו של גונב ושחק, שותף לא רק לגניבה אלא גם לחבלה בקיבוץ כחברה.

אם חסרים לך, גנב יקר, (אני מקווה שאתה יחיד ושאר רבים כמוך בתוכנו) דברים, אם אין לך תקציב, אם יש לך צרכים מיוחדים - מדוע שלא תפנה לחברה בבקשה. תמיד נענינו לכל מיני (המשך "בינינו לבין עצמנו" בע' 6).

(המשך "כנינו לבין עצמנו")
פניות.

מל מ פ ח ד מ ט ל ק ו ס א ס ר ל י ס ?

אין ללמוד שום דבר מסמכות שתי הכיתרות. התנועה הקבוצית מבטלת לתרום משהו לחלק המקומה של אוכלוסיות ארצנו ואחד הנסיונות הוא הנסיון לשקם עבריינים צעירים. חרות לפיד, חבר אילת השחר, מטפל בנושא מטעם התק"ם והביע נכונות לחרוג ממנהגו ולבוא ולדבר על הנושא אצלנו. לא די יהיה אם לתאספו כמה עשרות אנשים - זו משימה שמחליבת את כל הקיבוץ ולפני שנחשוב עת הירחמות למשימה, על החברה כולה לשמוע, לשאול, להרהר ולהחליט. מועד ההרצאה לתואם עם המזכירה ורכז התרבות ואנ' מקווה שמטפיק חברים יוכיחו, בנוכחותם, שזה איכפת להם.

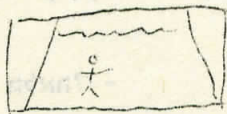
ה ע י ת ו נ ש ל י

יונתן גפן כתב דברים מחמילים על "כל סוטה" בטור שלו ב"מעריב" של יום שישי האחרון. אין ספק שהודות לרונן ואחרים, אבל רונן בעיקר, הפך עליון המחתרת לביטאון תוסס ומתסס. מה שמדאיג אותי זה לא מה לעשו אנשי תלמין עם החומר בבוא העת (כלאן הכי הקיבוצניק הופך לבוגד וכדאי לטפח את תדמיתו הדמונית בעיני תושבי עיירות הפיתוח) ולא שיונתן גפן ממחין כל שבועיים בקוצר רוח להגעת העליון לביתו, אלא העובדה שחברי קיבוץ מבוגרים לא מבינים שמה שכתבתי לפני כמה שבועות - תופס: אין סיבה לכתוב ל"כל סוטה", מפני שאותה מופחד שהצעירים לא יקראו את דבריו אם הם מופיעים ב"דברי הכפר". הצעירים, אליכא דרונן, קוראים את הכול. מה שלא יקראו זה מאמר שטותי או סתום או משעמם.

לכן אני מחקשה להבין את מניעיהם של משה, שריחה ומדקי. אני יודע שמה שכותבים ב"דברי הכפר" לא יגיע לידיו של יונתן גפן או של עמוס עוז או של גדעון לור (העיתונאי), אבל זה הפסד. אני משוכנע שכפר הנשיא זקוק לעליון שבועי וכל דבר שמערער את קיומו של עליון כזה הוא בעוכרי כל חבר וחברה.

חג שמח

א ב ל ק

ק צ ת ת ר ב ו ת - (עדיון שם זמני)

שבת שלום.

אנחנו נפרדים מחנוכה. יישר כוח לצוות של שבוע טוב ועשיר על המאמץ לעשות לנו

חג מלא תוכן. אין צורך כאן לנחח ולפרט - פשוט תודה!

ומה בתכנית?

ראשית צריך להודיע על שינוי בתכנית.

ב-24/12 - ערב שבת - תתקיים ההצגה "ה ח" של תיאטרון נוה-צדק באולם של קיבוץ

גדות. זהו מופע של נ ו ו תיכף יוסבר מדוע.

(המשך "קצת תרבות בעי' 7.7.")

משום כך נדחתה "ערב ג'ז" שתוכנן לערב זה והוא יתקיים בחודש פברואר (כזכור - ערב הג'ז בביצוע הרביעית שלנו - יואב, ונחן, נסים וגרשון).

אנחנו כאן על תקן של "שוחטים" ולא באים כ"אורחים", ובהמשך אסביר.

כיעת בקשר ל -

זוהי תכנית משותפת ל-7 יישובים בדרום עמק החולה, ואנחנו בתוכה, להזמין מספר מופעי אילנות קאמרליס - אחד מדלי כמה שבועות, כאשר העלות מתחלקת באופן שווה בין השני-

"מה יוצא לי מזה?" - כמה דברים, בעצם.

- (2) אינם תמיד מתאימים להביאם להחליף קיבוצי כשלנו ובוודאי לא לגיעו אליו בתדירות

משתנה בהתאם למופע; ג. תנאי המקום - וכאן יחרון נוסף - ד. אפ"רית לראות מופעים בתנאי אולם, המבטיחים ש"תשמע" ו"לא יסתייגו לד" וכו' - אך באורורה חמה של אולם קטן (לא כמו

באדל... (וחוץ מזה -

- צמח הלאה? -

ובכן, בשבועות הבאים:

17/12 (הערב) - ערב ליוני במסגרת אירועי חנוכה

24/12 - התעצגה "הח" - הצגה יהודית ערבית" בגדות. סרט בחד"א.

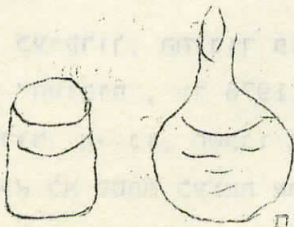
31/12 - מסלבת ליל רה"ש האזרחית.

7/1 - "קפה-קונצרט" - צלילים אליזבתנילים - אצלנו בחד"א.

התאריך: 10.10.2017

השתתפות מהנה לכולנו - שבת שלום וחג אורים (במשך עדיין) שמח.

א נ ד י

ה צ ע ה ל ז ס כ ר ת ט ב י ר ת
(נשמט בטעות מהגלגל הקודם - רות)

מסכה לעור חסר-מים

1 כף קמח תפוחי-אדמה לערבב עם מיץ תפוחי-עץ וכפית שמן נבט-חמה.

מסכה לעור יבש מאוד

חצי תפוח מקולף ומרוסק, כפית דבש

כפית שמן זית וחלמון של ביצה. לערבב עם

כפית מיץ תפוחים.

מסכה לעור בעייתית

20 ג' שמרים רגילים, 1 כפית דבש - לערבב ו
ולתת לתפוח ואז לשים על הפנים עד שהמסכה מת-
יבשת (בערך רבע שעה).

ר ו ת י

מסכות לעור שמן מאוד

1 עגבניה מרוסקת ומסוננת, להוסיף קווקר

טחון וכפית שמרד בירה

(העגבניה ממסה שומן)

מסכה לעור יבש חסר חיים

למעורר אבוקדו טרזלערבב עם כפית מלוחית

טהורה, כפית מיץ לימון וכפית דבש.

מסכה ממריצה לעור עייף

חלמון ביצה, כפית שמן-חמניות, כפית חומץ-

תפוחים, כפית שמרד-בירה - ולערבב הכול בנחד.

מסכת יופי מרעננת

1 כף פרחי בבונג טחון, 1 כף קווקר טחון,

1 כפית דבש טהור, 1 כפית קורנפלאור,

מיץ תפוחי-עץ.

חדשות מעולם הכרטיסים והתור לסדרן העבודה

באותו ערב רציתי לקחת כרטיס-אוטובוס ולעמית בתור לסידור.

בעימה

אבל הפעם זה נהפך לחוריה. על הדלפק דלק המיחס וזה וקפה הזמינו אותך לשתות, יחד עם

עוגיות - כשמאחורי הדלפק מנצחת על ההזמורת סבתא ג'ני, עם חיוך של תענוג-מחל: כל כוס

קפה נוספת שאתה שותה, ואומרת לי: "זהו סידור חדש שאני עושה. כל יום אני מכינה את

הדלפק לשעה של סידור התחבורה וכרטיסים. אבל קצת חבל לי שאנשים עדיין לא מודעים לעובדה

שיש קפה וזה בכל ערב במועדון".

אני ממש הוקסמתי מהיוזמה של סבתא ג'ני.

אז חברי, אתם מוזמנים בכל ערב - וזה מפיה של סבתא ג'ני.

כל הכבוד על היוזמה.

י נ י ב

חִינּוּךְ אֶת תַּעֲמוּלָה, חֶרֶב וְאֶת בּוֹרָה

כעיקרון, החינוך פונה תמיד אל היחיד, בעוד שהתעמולה פונה תמיד אל ההמון. גם בשנים "הטובות", עד 1976, תעמולה מילאה תפקיד לא מבוטל בחינוך הצ'יבוריים, אבל, כמו בכל מדוריו חינוכי, חשבונו אולי שאנו מסוגלים לשמור על גבולות מותרים בתפוצת תעמולה כך שהיא לא תטפח בעצמה את מהרסו ומחריביו של הרעיון החינוכי, החלוצי.

אני חי בהרגשה איומה שאנחנו, ואני מתכוון במפורש לכל חברי וידידי שחונכנו וגדלנו באווירה שהיתה מקור השראה ופעילות חינוכי, אנחנו לא מסוגלים לתפוס איזו סכנה אורבת לנו מהמתרחש בארצנו היום, כאשר ישנו שלטון של בורסה ורווחים קלים, של עיוותים היסטוריים, שלטון של גזענות, של שקרים ושל מנהיגים אינפנטיליים. אולי אינני מסמפת עולים חדשים מאונס מארגנטינה, אבל קשה היה לי להתנגד לניתוחו ולהערותיו של טימרמן ב"כותרת ראשית" מלפני שבוע. אולי אני, חברי וידידי מסנוורים את עצמנו עם הסיסמה "אצלנו זה לא יכול לקרות". אבל זה קורה! אני מצרף כאן דף לימוד מאולפן קליטה בטבריה בנושא "עיתונות פיתוח". שר הקליטה והנהלת הסוכנות היהודית קיבלו צילומים של הדף עם שמות האחראים באולפן הקליטה ויש להניח שבעתיד הקרוב יתקבלו תגובות מהם.

זאת התעמולה שנפוצה היום בארצנו, וזאת בורות. וזאת הבורות ששוררת כאן והיא טופחה על-ידי מנהיגי האומה. ואח דף לימוד זה בטבריה, מה מתרחש באולפני-קליטה בכל הערים?

קריאה נעימה!

משה בן-חיים

ישוב פיתוח בא כצור לפיזור האוכלוסיה ולדש את הארץ שהיתה ריקה ושוממה.

1/5 מאוכלוסיית הישוב החדש בארץ - בישובי פיתוח. עיירות הפיתוח נמצאות

במרכז של ישובים חקלאיים והעיירה צריכה היתה לתת להם שירותים. המצב היום הפוך, התושבים בעיירות פיתוח תלויים בקיבוצים ורוב הפועלים הופכים לפועלים שכירים של הקיבוצים.

רק 10% מהאוכלוסיה גרים בצפון הארץ וכ-15-20% בדרום הארץ. עיירות וערי פיתוח נמצאות באזורים שצריך לפתח (בגליל, עמק בית שאן, לבנג'ה), הממשלה נותנת זכויות והקלות לישובים האלה.

עיירות וערי פיתוח:

ק. שמונה, חצור, צפת, טבריה, בחת-שאן, מעלות, שלומח, נצרת עילית, מגדל העמק,

כרמיאל, עקיבא, אור עקיבא, בית שמש, ק. מלאכי, אשקלון, ק. גת, שדרות, נתיבות,

אופקים, באר שבע, ערד, דימונה, כפר דרום, מצפה רמון. את עיירות הפיתוח הקימו בערים

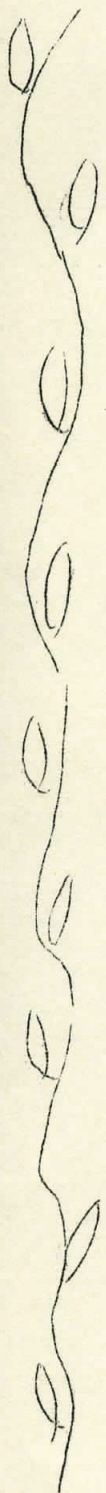
ערביות עזובות (בית שאן), בערים מעורבות (טבריה, צפת) וערים חדשות (ק. שמונה, כרמיאל).

אחת הבעיות הכאובות בעיירות הפיתוח - התעשייה והשירותים. התעשייה דלילה מאוד ויש אכזבות.

התושבים המתפרנסים מתעשייה וכפועלים שכירים בקיבוצים משכורתם נמוכה, רמת השירותים נמוכה

(חינוך) ולכן יש תנועה של אוכלוסין וצאדים יותר מאשר נכנסים. עיירות פיתוח בדרום הצליחו

(המשך "עיירות וערי פיתוח בע' 10.)

להישאר עם חיים טוב בפה

כשמארגנים הצגה לחתונה, בגשים לידיו ולשכנים ולשוחפים לעבודה של בעלי השמחה, ואלה - מתוך אהדה או אהבה, לחץ מעטון או אפילו רצון טוב - מסכימים להכין מופע.

כשמדובר בחג, העניין הוא אחר לגמרי. בחג כמו חנוכה, שבמשך 8 ימים ובמקרה הטוב חל מעמדים בליל שבת כמו השנה, ינוד יותר קשה לגייס מתנדבים בעם. הדבר קשה ביותר דווקא בחנוכה, כי בהתחשב בחופשת הסטודנטים והיותם בבית - מארגנים להם סמליות, וגם לזה חברים נותמים. יש גם כאלה שמשמשים בהזדמנות לנסוע לחופשה - ובכלל מכל הסיבות לא קל לרכז כוחות להכנה התוכנית.

ובכל זאת נאספים אנשים טובים ומנסים לארגן אירועים שונים, רציניים או משעשעים, כדי לציין את המיוחד בחג, על משמעותו המיוחדת; במרץ רב ובקדחתנות של המארגנים מקבלים ימי החג צורה ותוכניות שונות - והתגובות ממהרות לבוא:

- לפחות המודעה לא רעה.
- חובל מאכזב.
- תוכניות חלשה.
- אני לו סובל או פלוגי כשהוא עולה על הבמה.
- זה דווקא אלמוני שגורט לי צמרמורת. למה הוא לא מחמיץ הזדמנות להופיע?
- ומה אני באה להודות לפלוגי וגם לאלמוני על תמיכתם ונל השתתפותם, כי לעזור הם תמיד מוכנים. והחלטתי לשמור על ביטאיות הנפש שלי ולא לקחת ללב את כל הסירובים. התרבות שאנו מקבלים, על טעמה הטוב או הפגום, היא כמו הממשלה, בורא... מה שמגיע לנו.
- נוסף לכך גיליתי יתרון בדרך אגב: היה לי טוב לעבוד עם אותם האנשים בכל שכבות הגיל, כשכל אחד מהם נותן מזמנו החופשי בחופון ובהרגשה נעימה.
- וכן, כל מי שלח נהנה מאירועי החג, וכל מי שמאכזב, וכל אלה שלא סובלים את פלוגי, מזמנים להרים תרומה של זמן. ומאמץ ולעזור לשפר את המצב - וכך ימצאו סיפוק ותענוג במקום מרידות, שנשארת כפה - עם סעמג של סופגניות-אזמול.

ש מ ח ה

(סוף "עלילות פיתוח")

ייתכן מאשר בצפון, כי הן באו לאזור ריק וסלעני לפיתוח אוצרות טבע (נחושת בדומונה, דם - נמל אשדוד). הצפון היה מאוכלס בקיבוצים ואלה הפריעו לפיתוח.

("עלילות פיתוח" ניתן כאן ככתב בדף האורגניזציה - המדפיסה)

ק ב ל ת ש ב ת

יש לנו עכשיו הרבה זמנים במשק

ואם כולם בבית - חזר-האוכל מלא.

ה י ד י ע ת מ ה מ ר פ א ה

חבריה התרגלו להיווצר במרפאה -

* בקבוקי יין ריקים

* כלים מחדר-האוכל

* סנדוויץ' שהתחילו לאכול בדרך...

* אוכל לכלב - - - וכו'.

אנו מבקשים לא לבוא עם דברים

כאלה למרפאה וגם לא להשאיר אותם.

בחדר ההמתנה.

1. לא כל חברי 'תפוז' יושבים עם

המשפחות, כי אין מספיק מקומות.

2. כדי לקיים רגל-שבת כל שבוע

במצב כזה, נצטרך לפעמים להעביר חברים

לשולחן אחר.

3. חברים חייבים לרשום מי לא בבית,

כמה אורחים צפויים, מי לא אוכל בחדר-

האוכל. כרגע כל מקום חשוב!

להתראות ושבת שלום!

עובדי המרפאה

מ ח ס ן ה ב ג ד י ם מ ר ד י ע

ג ר ב י ם

אנו נאלצים לחזור על פזמון ישן:

אנא מיסרו גרביים לכביסה בשקיות או קשורות יחד

בירור של גרביים בודדים גוזל זמן רב וזוכה לטיפול

אחרון בכביסה השבועית (אפשר לקבל שקיות - מי שעדיין

אין לו).

ב ג ד י ם ל ל א ס י מ ו ן

בוועדת הלבשה דנו בנושא בגדים ללא סימון. הוחלט להמשיך בשיטה

המקובלת - לשמור על הפרטים הלא מסומנים עד 4 חודשים. לאחר

תקופה זו הבגד עובר לבעלות המחסן.

חברים, אתם מתבקשים בכל לשון של בקשה להקפיד על סימון הבגדים!

אנחנו מזכירים לכם שלא נוכל לקבל אחידות מעבר ל-4 חודשים.

תודה על שיתוף הפעולה

מ י נ ה

ה י ד י ע ת מ ה ס ר י ג ה

אני רוצה להביא לתשומת-לב החברים והחברות, שחזרתי לסרוג

לפי הזמנה, כמו בעבר, במכונה. אפשר להביא צמר.

להתראות - רותי מרכס

Parents' Page

20.12.82

Sorry we're late with the news this week - entirely due to technical breakdowns in the office machinery - hope you'll forgive us.

Chanuka has come and gone, festival of lights, feast of doughnuts and latkes. A very varied program was provided, including an evening of antique games, a bazaar for children's toys, and a hike through knee-deep ice-cold water offset by magnificent scenery, which strangely enough was enjoyed by all participants (who has the guts to say they didn't enjoy it?) By the way, the beautiful chanukiya-noticeboard at the entrance to the chadar ochel was the work of Yaron, Reggie and Yaeli Frank. One near victim of the chanuka festivities was Maya Solomon, whose cotton-wool beard caught fire during a stage performance! (Moral?) In complete command of the situation, Maya coolly pulled off the burning beard.....and carried on with the show!! We are left speechless with admiration.

Congratulations to Orna and Orly who became officers this week.

Mazal tov to Orit and Uri on the birth of their first daughter in Be Haemek, also to Renee and Michael, Savta Clarice and all the aunts and uncles and cousins etc.

Good luck to Ayala Jackson, off to England on the first stage of her trip to the big wide world

+++++

M A Z A L T O V

19.12 Harry Bilgory

20.12 Aryeh Nitsan
Ezra Nissim

21.12 Jean & Frank Waterman
Evelyn & Harold Wallach

21.12 Matty Devons
Erez Aptroot

25.12 Suzanne & Myron Schwartz

22.12 Shuly Morris

24.12 Amnon Hameiri
Doram Wallach

+++++

ADVANCE NOTICE.....

31.12 Welcome 1983 Party in the Chadar Ochel

7.1 Coffee-Concert (Elizabethan Music) in the Chadar ochel

The Festival of Lights and Latkes comes to Kfar Blum.

Chanukah is almost here and in case any of us have forgotten what that means at school, beautiful cut-out pictures (vitrages) are beginning to appear on the windows and all sorts of decorations are going up on the walls. It means there's a great deal of cellophane paper lying around the floors during the recess too, but when the bell rings to go into class, everything miraculously disappears and only the finished product is left. Young men and women - or big girls and boys - children - kids - 15 - 17 year olds - "chevreh"- are spending their breaks between lessons cutting and pasting and getting the building ready for Hanukah.

Today, something happened that was rather extraordinary. I was sitting in the library when suddenly I heard the rumble of bass voices, coming from far away. As they got closer, I began to think that there was a revolution on the way ("No more homework! Kill the teachers!" type of thing) and my heart skipped a beat. As the voices got closer, I realised they were singing, not chanting, and they weren't singing anything like I had feared. I suddenly recognised the old familiar tune "MaOz Tzur" and as I looked up, what did I see standing outside the big glass doors of the library? A huge group of boys, candles in their hands and paper crowns with a cardboard candle on their heads!! Their faces were wreathed in smiles as they sang the old familiar childrens' Hanukah songs. It was impossible not to laugh and sing with them. Jeans, clogs, big heavy sweaters and those big blue jackets they all wear ('dubonim') and on their heads, that delightful head-dress which they probably remember having worn way back in kindergarden days; can you visualise it?

The thought did cross my mind that it wouldn't be exactly easy to get them back "into line" when they had to enter the classroom, but as it turned out, I needn't have worried. A good time was definately had by all.

Chag Sameach!

Edna.

WHAT'S NEW IN THE MOADON?

The other night I went to the moadon to get bus tickets and try and get a lift to town. What a delightful experience! The samovar was boiling on the counter, tea and coffee and biscuits laid out invitingly, the whole thing presided over by Savta Jenny with smiles for everyone. She explained to me that this is a new arrangement, designed to make life a bit more pleasant for Eddie, Willy and their clients. She only regrets that more chaverim don't know about it, because she loves to serve them tea and biscuits... So I would like to be the first to thank Savta Jenny, for the tea and for the idea and for the invitation, and on her behalf to invite everyone else to the moadon too.....

Yaniv Ben-Yehuda

Esther Witham - you were a woman of sixty when you left this world of ours last week. How will we remember you here in this village? A small woman, a quiet person, the wife of Big Jim to whom you were married for forty years. The mother of Kenny, Bruce and Allen, of Evelyn, Judy and Rodney, and of Terry, David and Eddie. What do we know about your life? Not nearly enough, and now we can only learn from those who knew you well.

The chaverot with whom you worked say that you were a good-hearted woman who never let a word of gossip pass her lips. They say that within your tight-knit family, you were the pivot about which everything turned, the glue that held them together - a woman of purpose. You wandered to a distant land with Jim, the Australian soldier you met in World War II. There you and he lived, and there you bore his sons and daughters but part of your heart remained here in this land. Then one day you uprooted yourselves and came home. How does one do such a thing?

During the last few years we have seen you struggling with all sorts of illnesses. Particularly during the last year when you underwent a number of operations and the pain you suffered increased, we learnt to appreciate an Esther Witham who was perhaps always hidden beneath the surface. A courageous woman who would not give in to her illness, who fought to the end and retained her identity as a human being. That is true courage.

In a small settlement like ours, everyone is an integral part of our intimate society. Your death has left us poorer and sadder. May your memory be forever blessed.

Eric.